

Vitezovi templari

0 30 km
0 20 milja

TEMPLARI

ISTORIJAT I MITOVI LEGENDARNOG VITEŠKOG REDA

Šon Martin

**BEOGRAD
2009**

Naslov originala :

The Knights Templar - Sean Martin

© Copyright na prevod za Srbiju

IP BABUN

Sva prava objavljivanja za Srbiju zadržava Babun

Izdavač: Babun

Prevod: Goran Bojić

Lektura: Dragan Paripović

Štampa: Lukaštampa, Beograd

Tiraž: 777

Drugo izdanje

2009

ISBN 978-86-83737-37-6

„Šta je istorija, ako ne bajka koju smo prihvatili?”

Napoleon Bonaparta

Zahvalnica

Zahvalnost dugujem Nikolasu Marku Hardingu (*Nicholas Mark Harding*) što mi je za ovu priliku pozajmio izvesne, ne tako drevne knjige, Majku Pejnu (*Mike Paine*) za uobičajenu moralnu podršku i Ričardu Liju (*Richard Leigh*) za njegov savet u pogledu teme o kojoj se raspravlja u poglavlju 4.

Sadržaj

Uvod: Hram i mit	11
1. Uspon templarskog reda (1119-1145)	15
<i>Prvi Hram, Hram i džamija, Prvi krstaški rat, Novo viteštvo, Sabor u Troju, „Neka nova čudovišta“, Papsko odobrenje: Tri bule</i>	
2. Crkva u crkvi, država u državi (1145-1291)	42
<i>Drugi krstaški rat, Templari kao bankari, Struktura reda, Gaza i Askalan, Templari na Zapadu, Hram i mladi Mesec, Templari kao arhitekti, Gubitak Jerusalima, Treći krstaški rat, Templari na kraju 13. veka, Drugi vojni redovi, Vojna taktika, Hram i Carstvo, Pad Akre</i>	
3. Pad i suđenje (1291-1314)	114
<i>Templari nakon 1291, Hapšenja, Suđenje, Kraj reda</i>	
4. Tajne templara	130
<i>Misterija porekla templara, Hram i Planina hrama, Hram i Gral, Hram i arapski svet, Hram i jeres, Vođa templara, Templari nakon 1314, Jedna bajka koju smo prihvatili</i>	

Fusnote	149
Dodatak I: Hronologija	150
Dodatak II: Veliki majstori Hrama	159
Dodatak III: Optužbe protiv templara	162
Bibliografija	164

Uvod: Hram i mit

U jutro 21. januara 1793, francuski kralj Luj XVI izveden je na Trg Konkord da bi bio pogubljen. On se popeo na platformu na kojoj je stajala giljotina i okrenuo da se obrati rulji koja je došla da vidi kako umire. On je objavio da oprašta revolucionarnom savetu koji ga je glasanjem osudio na smrt, a zatim se predao dželatuu. Sečivo je palo u 10:15. Dželat je podigao odsečenu Lujevu glavu držeći je za kosu da bi pokazao da je kralj mrtav. Prema nekim izvorima¹, ono što se potom dogodilo, zaprepastilo je gomilu: jedan čovek je skočio na platformu i zamočio prste u krv mrtvog kralja. Podigao je ruke i povikao: „Žak de Molej, sada si osvećen!“ Gomila je sa odobravanjem uskliknula, shvatajući da se to odnosi na poslednjeg velikog majstora templara, koji je pod optužbom da je posrnuli jeretik spaljen 1314; glasine koje su dugo kolale među narodom - da će se templari jednog dana osvetiti francuskoj monarhiji, koja je uništila taj red na osnovu sumnjivih optužbi za jeres, bogohuljenje i sodomiju – izgleda da su se ostvarile. Zaista, bilo je mnogo nagađanja da su templari bili među podstrekačima revolucije koja je

prohujala Francuskom 1789, i na kraju lišila života Luja i njegovu kraljicu Mariju Atoanetu.

Savremeni historičari će se možda namrštititi na takvo jedno mišljenje, ali ono uistinu ilustruje činjenicu o jedinstvenom mestu koje su vitezovi templari zauzimali u mašti Evropljana još otkad su izronili iz senke, u drugoj decenije 12 veka. Na njih se gledalo kao na junačke vojnike-monahe koji su čuvali hodočasnike u Svetu zemlju tokom krstaških ratova, branitelje Svete crkve, koji su se borili rame uz rame sa Ričardom Lavljeg Srca. Njihovi kritičari – u njihovo sopstveno vreme, obično pisci letopisa i komentatori iz suparničkih monaških redova – optuživali su ih za grehe gordosti i nadmenosti i duboko sumnjali u tajnovitu atmosferu koja je poput vela obavijala taj red. Za Valtera Skota, oni su bili zli i on ih je učinio neprijateljima Ajvanhoa. Savremeni historičari pokušali su da dokažu da su templari bili izuzetno efikasna vojna organizacija koja je većinom bila sastavljena od nepismenih ljudi koji su u stvarnosti bili sasvim obični; njihova zasluga je u tome što su stvorili najbolju armiju u Evropi od doba Rimskog carstva i – kao prvi bankari na Zapadu – srednjevekovnu organizaciju koja je u najvećoj meri utrla put savremenom kapitalizmu.

Oni koji malo smelije razmišljaju – a takvih je bilo dosta tokom vekova – videli su taj red kao jedno ezoteričko bratstvo, gladno zabranjenog znanja; kao otpadnike upetljane u đavolske rabote srodne rabotama veštaca; tajanstveni politički entitet koji je, nakon što je bio potisnut, vladao svetom, potajno upravljajući svetskim zbivanjima iza kulisa; i otpadnike od hrišćanstva koji su podržavali i štitili jeretike,

uspostavili veze sa okultnim grupama u arapskom svetu, i najposle ljude koji su otkrili *torinski pokrov*, *kovčeg zavetni* i *sveti gral*.

Knjige o templarima uglavnom se dele u dve kategorije: jednu koja bi se mogla nazvati ortodoksnom, i drugu koja bi se mogla nazvati spekulativnom. Prvu kategoriju predstavljaju akademici, poput Malkolma Barbera (*Malcolm Barber*), čije je studije „Novo viteštvo“ i „Suđenje templarima“ pozdravila kritika i koje bi trebalo pogledati ukoliko hoćemo da steknemo sveobuhvatan uvid u istoriju templara. Druga grupa spekulativnih pisaca stvorila je rastuću industriju knjiga koje sadrže mnoštvo teorija koje se kreću od verodostojnih do smešnih. U Francuskoj – u kojoj postoji obimna literatura o templarima – taj red zauzima položaj sličan Glastonberiju u Engleskoj – oni predstavljaju neku vrste prazne istorijske table na koju se može projektovati gotovo sve.

Ova knjiga će pratiti priču o templarima, od njenog početka u ranom 12. veku, pa sve dok papa nije ugušio ovaj red 1312, i dok Žak de Molej nije bio pogubljen dve godine kasnije. Mitovi koji ga okružuju biće ispitani u poslednjem poglavlju. Druga je stvar, naravno, ima li u njima istine ili ne.

Uspon Reda Hrama (1119-1145)

Red siromašnih vitezova Solomonovog hrama, poznatiji kao Red hrama ili Vitezovi templari, osnovao je francuski plemić Ig de Pajen (*Hugue de Payen*) oko 1119. u Jerusalimu. Sveti Grad, koji se vratio u hrišćanske ruke posle Prvog krstaškog rata završenog pre 20 godina, bio je glavno odredište hodočasnika iz Evrope. Oni su dolazili u gomilama, nesvesni opasnosti u koju srljaju – putevi oko Jerusalima behu ozloglašeni zbog bandi razbojnika koje su harale njima, i koji su vrebali putnike na Sveta mesta. Ponekad su ti razbojnici bili Saraceni - ponekad propali krstaši. Da bi se suprostavio toj opasnosti, Ig de Pajen je sakupio grupu od devet vitezova koji su imali zadatak da stanu u zaštitu hodočasnika.

Ig i njegova braća nisu se uklapali u uobičajenu predstavu koju imamo o vitezovima. Oni nisu imali novca, nosili su odeću koja im je poklonjena i u prvim godinama svog postojanja stalno im je nedostajala oprema i novi regruti.

Pa ipak su 1129, na Saboru u Troju, templari gotovo preko noći postali junaci hrišćanske Evrope, a papa je između 1139. i 1145. izdao tri bule u kojima je proklamovano da se templarima daje gotovo apsolutna moć, te da oni ne odgovaraju nikome drugome do samom papi. Bio je to jedan od najkrupnijih obrta u srednjem veku, ako ne i u čitavoj evropskoj istoriji.

Ako hoćemo da razumemo zašto i kako su se templari uzdigli do vrhunca slave ubrzo nakon svog naizgled skromnog početka, moramo da se osvrnemo na jerusalimsku sredinu u kojoj su se oni nalazili u trenutku svog osnivanja, kao i na istoriju samog tog grada, unazad do Solomonovog hrama.

Prvi hram

Prvobitni hram u Jerusalimu bio je Solomonov hram, koji je ovaj veliki kralj sagradio oko 950 g. p. n. e. Mesto – od tada poznato kao Planina hrama ili platforma hrama izabrao je njegov otac, kralj David, koji ga je prepoznao kao lokaciju na kojoj je Avram pripremio svog sina za žrtvu.

Veruje se da je Avram živeo 18. vekova pre Hrista i bio jedan od praotaca jevrejskog naroda. Njegov pokušaj da žrtvuje svog sina simbolizuje ujedno njegovu poslušnost Bogu i njegov strah od Boga. Kad je Avram podigao nož da ubije svoje dete, Bog mu se obratio naredivši mu da zaustavi ruku; Avram je poslušao i Bog je bio zadovoljan. On je obećao Avramu da će ga „obasuti blagoslovima“ i njegov narod, Jevreje, učiniti „brojnim kao zvezde na nebu i zrna

peska na morskoj obali“.² To mesto na kome je pokušano žrtvovanje počelo je da za Jevreje predstavlja njihov neraskidivi savez sa Bogom.

Pored toga, taj Hram je bio i dom *kovčega zaveta*, koji je bio napravljen da čuva kamene tablice na kojima je bilo zapisano Deset zapovesti koje je Mojsije doneo sa planine Sinaj. Kao i priča o Avramu i Isaku, te Zapovesti su bile opipljivi dokaz jevrejskog saveza sa Svemogućim.

Solomon je bio čuven kao najmudriji među ljudima i za vreme njegove vladavine je jevrejska nacija doživela veliki uspon; za hram koji je sagrađen u Jerusalimu rečeno je da u svojoj arhitekturi sadrži duboku mudrost, pa je to bilo mesto strahopoštovanja, hodočašća i posvećenja. Ali, on nije potrajao. Izrael je osvojilo nekoliko okupatora sa Istoka, najpre Asirci, a potom, 586. p.n.e. Haldejci. Njihov kralj, Nabukodonosor, naredio je da se Hram sruši, a jevrejski narod odvede u ropstvo u Vavilon. Haldejce su, pak, zbacili Persijanci čiji kralj Kir je dopustio Jevrejima da se vrate kući 515 g. p. n. e. i da ponovo sagrađe taj hram.

Politička nesigurnost u 2. veku pre nove ere nagnala je Izrael da se obrati za pomoć Rimu. Ono što je isprva započelo kao diplomatska intervencija, pretvorilo se u vreme posete Julija Cezara 47. g. p. n. e. u okupaciju. To je sa svoje strane dovelo do mnogo nesuglasica i formiranja grupa koje su se suprotstavljale rimskoj vlasti. U to vreme vladala je atmosfera očekivanja Mesije koji će doći i jednom zauvek osloboditi Jevreje od tiranije i okupacije. Neki su verovali da je to Isus, čiji su sledbenici smatrani odmetnicima

i proganjani, pošto se na njih gledalo kao na agitatore, a u nekim slučajevima i kao na teroriste. Godine 70. Jevreji su se pobunili. Rimljani su uzvratili, brutalno ugušivši ustanak; hram je po drugi put bio uništen. Godine 134, dignut je još jedan ustanak, koji je vodio Simeon ben-Koseba, koji je, prema rabinu Akibi, zaista bio dugo očekivani Mesija. I ovaj ustanak je ugušen, što je dovelo do toga da Jevrejima bude zabranjeno da uopšte ulaze u Jerusalem.

Početkom 4. veka, Jerusalem je postao Sveti Grad za jednu drugu veru, novu hrišćansku religiju. Godine 312. rimski car Konstantin se preobratio i naredio da se na mestu Hristovog rođenja u Vitlejemu i na mestu njegovog raspeća i vaskrsnuća u Jerusalem izgrade crkve; ova druga je kasnije postala poznata kao Crkva Svetog groba. Međutim, Konstantinov nećak i naslednik, Julijan Otpadnik, nije delio mišljenje svog ujaka i carstvo se vratilo paganstvu. U pompeznom pokušaju da prkosi hrišćanima, Julijan je počeo da ponovo gradi Hram (ne zato što su ga zanimali Jevreji, koji su bili progonjeni sa istim žarom). Ali, taj projekat nije tekao glatko, pa je nakon Julijanove smrti 363. napušten. Izgledalo je da je Jerusalemu suđeno da nikad ne dobije drugi Hram.

Hram i džamija

Kako je rimska država počela da se klima, Rimsko carstvo se u četvrtom veku podelilo na dva dela – zapadnim delom je i dalje vladao Rim, dok je prestonica istočne polovine postao Carigrad. Kada su 410. g. Vizigoti pregazili Rim, Je-

rusalim je prešao u posed vizantijske krune. Planina hrama postala je deponija smeća.

Godine 638, Jerusalem se predao kalifu Omaru i tako pao u ruke muslimana. Od 622. godine, kada ga je prorok Muhamed osnovao *hidžrom*, kad je prebegao iz Meke u Medinu, od čega počinje islamsko računanje vremena, islam se brzo raširio po Srednjem istoku. Izgledalo je da Vizantinci nemaju snage da zaustave njegovo napredovanje, pa su se povukli na sever. Za muslimane je Jerusalem bio sveto mesto, posebno oblast Planine hrama, jer je to bilo mesto gde se Prorok uspeo na nebo. Pošto je ušao u Jerusalem, Omar je pošao na to mesto da se moli i odlučio da tu sagradi džamiju Al Akšu. Tako je pri kraju 7. veka na Planini hrama, kamenoj katedrali, sagrađena još jedna, veličanstvenija džamija. Jerusalem je bio dalje nego ikad od domašaja hrišćana.

Prvi krstaški rat

Islam je tako nastavio da nadire hrišćanskom Evropom, pa su tokom 7. i 8. veka većina mediteranskih zemalja i Iberijsko poluostrvo potpali pod vlast muslimana. Polovinom 11. veka, pojavila se nova islamska pretnja, Turci Seldžuci. Poreklom iz Centralne Azije, oni su se neumoljivo kretali ka zapadu, osvojivši Bagdad i preobraćajući tokom tih osvajanja lokalno stanovništvo u islam. Bacili su oko na Vizantiju i 1070. porazili carsku armiju kod Manzikerta u Armeniji. U roku od deset godina, osvojili su i Nikeju i uspostavili kontrolu nad čitavom Malom Azijom. Vizantijsko carstvo se sada sastojalo samo od njegovih poseda

zapadno od Bosfora, pa je car Aleksije potražio pomoć od Zapada da bi sprečio sigurno uništenje.

U proleće 1095, jedna delegacija je došla na Sabor u Pjačenci u severnoj Italiji. Iako su se istočna i zapadna crkva nedvosmisleno razišle 1054. godine, papa Urban II je načinio pomirljiv korak prema Konstantinopolju, poništivši ekskomunikaciju Aleksija, pa se zato istočna delegacija pojavila na tom saboru gajeći određene nade. Njen poziv na pomoć nije naišao na gluve uši. Urban je sazvaio sastanak biskupa da bi se razgovaralo o tom problemu u novembru u Klermonu.

U utorak, 27. novembra 1095, nakon nedelju dana crkvenog sabora u katedrali, Urban se obratio ogromnoj gomili koja je stajala oko zidina Klermona. On je pozvao okupljene da se uzdrže od međusobne borbe, pošto su krvavi ratovi razdirali Evropu još od pustošenja Rima 410. g; rekao im je da je bolje da svoju energiju troše boreći se protiv nevernika na Istoku i da vrata Jerusalim u ruke Majke Crkve. Gomila je bila u ekstazi, „*Deus lo volt*“ – „Bog tako želi“ – odjekivalo je oko gradskih zidina. Biskupi i kardinali su smesta klekli pred Urbanom i zamolili ga da ih povede u pohod. Tako je započeo Prvi krstaški rat.

Po dolasku u Konstantinopolj, krajem 1096, krstaši su krenuli na jug, osvojivši Nikeju u junu naredne godine. I Edesa i Antioh su pali 1098, pa su krstaši konačno stigli pred zidine Svetog grada 7. juna 1099. Nakon žestokog krvoprolića, Jerusalim je najzad pao 15. jula. Tako je po prvi put posle 461 godinu grad dospao u hrišćanske ruke. Jedan

od vođa krstaša, Godfroa Bujonski (*Godfroi de Bouyon*) – nakon što je odbio da se nazove kraljem, na osnovu toga što je jedino Hrist imao pravo na tu titulu – proglašen je Braniocem Svetog groba i tako je osnovano latinsko kraljevstvo u Jerusalimu. U Evropi je ono postalo poznato kao Outremer – Prekomorsko kraljevstvo.

Novo viteštvo

Nakon uspeha Prvog krstaškog rata, većina preživelih krstaša se vratila u Evropu, ostavivši Baldvina od Bulonja (*Baldwin de Boulogne*) da nosi titulu prvog kralja Jerusalema (Godfroa je neočekivano umro u jesen 1100). Baldvinov posed se prostirao na jug do Crvenog mora, a na severu do Bejruta. Iznad toga se nalazila Grofovija Tripoli, kojom je vladao Rejmon de Sen Žil, grof od Tuluza (*Raymond de Saint Giles*). Severno od Tripolija bilo je vojvodstvo Anti-hija, kojom je vladao Bohemond (*Bohemond*) od Taranta. Još dva hrišćanska kraljevstva bila su Grofovija Edesa na severoistoku – prvo latinsko kraljevstvo koje su osnovali krstaši - i Kilikijska Jermenija na severozapadu, na teritoriji današnje Turske. Prekomorsko kraljevstvo, pošto se sastojalo od nekoliko malih, uglavnom obalskih kraljevstava kojima su vladali saveznički evropski plemići, u velikoj meri je bilo organizovana prema feudalnom sistemu koji je dominirao Evropom od kraja Mračnog doba.

Nakon pada Zapadnog rimskog carstva, Evropu su pustošili uzastopni talasi osvajača: Saracena i Mađara sa istoka; Vikinga sa severa. Pored toga, evropska kraljevstva su

se stalno prepirala i ta nesigurna politička klima je dovela do onoga što se od šesnaestog veka pa do danas nazivalo feudalnim sistemom. Nijedno od evropskih kraljevstava nije imalo centralizovanu osnovu moći, pa su zbog toga vladari u velikoj meri bili nesposobni da zaštite svoj narod. Da bi obezbedili neki oblik zaštite, te da bi ishranili svoju porodicu, muškarci su morali da ponude svoju službu lokalnom feudalcu. Pošto nije bilo stajaće vojske, feudalac je uvek morao da poziva muškarce da se bore da bi zaštitio svoj posed. Zato su se muškarci kleli na odanost gospodaru i tako postajali ono što nazivamo njegovim vazalima. Vazalstvo je zahtevalo da se muškarci zakunu na lojalnost svom gospodaru i da budu spremni da se bore za njega kad god to bude potrebno. Za uzvrat, gospodar bi davao vazalima zemlju (a ponekad i prihod od crkvenih institucija), od čega se izdržavala vazalova porodica, a što je takođe donosilo prihode gospodarevoj blagajni, jer je i vazal plaćao poreze na svoj posed.

U takvim okolnostima su počeli da se pojavljuju vitezovi. Odnos gospodar-vazal je možda potekao iz stare rimske prakse obavezivanja, u kojoj bi se vojnik zavetovao na službu oficiru višeg čina, da bi zauzvrat dobio naknadu koju je određivao oficir. Obično je ona dolazila u formi poklonjene zemlje. Evropski monarsi, kao na primer Šarlemanj (*Charlemagne*) počeli su da prihvataju ovu praksu, dajući svojim najboljim ratnicima tapije na zemlju. Ratnici bi, sa svoje strane, uzimali vazale da za njih obrađuju zemlju, ostavljajući im dovoljno slobode da razvijaju vojne i jahačke veštine. Ali, iako su se i vitez i vazal zaklinjali na lojalnost svom

gospodaru, oni su mogli da pređu u službu drugog gospodara ukoliko bi zaštita koju dobijaju bila neodgovarajuća ili ukoliko bi njihov gospodar bio svrgnut ili ubijen.

Krstaši koji su navalili na Jerusalim u leto 1099 bili su mešavina gospodara, vitezova i vazala, a svima im je bio obećan oprostaj njihovih zemaljskih grehova zbog učešća u krstaškom ratu, odnosno hodočašću, kako su ga nazivali. Zavodljivo obećanje oprostaja takođe je privuklo i druge, manje simpatične ličnosti. Ova druga grupa uključivala je ubeđene kriminalce i prognanike, koji su koristili Krstaški pohod kao mogućnost da izbegnu kaznu kad se vrate kući. I tako, pošto je grad čvrsto bio u franačkim rukama, većina preživelih krstaša se vratila u Evropu, pošto je ostvarila svoj cilj da osvoji Sveti Grad, kao i da se oslobodi greha. Baldwin se tada suočio sa problemom kako da vlada carstvom koje nije imalo redovnu vojsku da ga zaštiti.

Uprkos činjenici da su svi glavni gradovi i luke Prekomorskog kraljevstva bili u hrišćanskim rukama, putevi u njemu su bili sve drugo, samo ne sigurni. Još i dok je bila pod muslimanskom vlašću, Sveta Zemlja je ipak privlačila hrišćanske hodočasnike, a sada kada je na jerusalimski presto zaseo hrišćanski kralj, oni su nagrnuli u još većem broju. Mesta koja su posećivali bila su poznata naprosto kao Sveta mesta, a bila su razbacana po čitavom kraljevstvu: Seforija je bila mesto gde je devica Marija provela detinjstvo; Vittejem je bio mesto Hristovog rođenja; reka Jordan je bila mesto gde je Jovan Krstitelj (koji je živeo u obližnjim pećinama) krstio Hrista, a razna mesta oko Galilejskog jezera bila su svedoci Hristovog služenja. Planina Tabor bila je

mesto preobražaja, dok je put od Jerusalima do Jerihona bio mesto milosrđa dobrog Samarićanina.

Ali, čim bi izašli van zidina Jerusalima, hodočasnici više nisu bili sigurni, jer bi se često nalazili na meti saracenskih pljačkaških bandi. Još je 1106. bilo izveštaja o nevoljama. Ruski iguman po imenu Danilo napisao je o svojoj poseti grobu Svetog Đorđa u Lidi te godine:

„I tamo beše mnogo izvora: putnici bi počinuli pored vode sa velikim strahom, jer to beše pusto mesto blizu grada Askalona odakle su Saraceni izletali i ubijali putnike na tim putevima. Sa velikim se strahom, takođe, išlo od tog mesta gore u brda“. ³

Ali, to nije bilo ništa u poređenju sa Galilejom:

„To mesto beše veoma strašno i opasno... mnoge visoke palme stajale oko grada poput guste šume. To mesto je strašno i teško mu je prići, jer tu žive divlji pagani Saraceni koji napadaju putnike na gazovima“. ⁴

Trinaest godina kasnije, stvari su postale još gore. Na Uskrs 1119, na putu ka reci Jordanu, grupu od 700 hodočasnika napali su Saraceni; 300 ih je pobijeno, a 60 odvedeno u ropstvo. Kasnije te godine, trupe regenta Antiohije, Rodžera Bohemonda II, upale su u zasedu i bile masakrirane na Krvavom polju. To je dovelo do mnogobrojnih zahteva za pomoć sa Zapada, pa se sabor crkvenih poglavara sastao u Nablusu u januaru 1120. kako bi razmotrio to pitanje.

U vreme kada su Rodžer i njegovi vitezovi nastradali na Krvavom polju, na jerusalimskom prestolu je već godinu dana vladao Baldvinov naslednik, Baldvin II. Preovladava mišljenje da je u određenom trenutku 1119. on primio dva francuska plemića, Iga de Pajena iz Šampanje i Godfroa de Sen Omera (*Godfroi de Saint-Omer*) iz Pikardije. Sa još sedam vitezova, oni su se ponudili da čuvaju hodočasnike na njihovom putu do i od Svetih mesta. Ali, oni to neće raditi kao redovni vitezovi – živeće u malom manastirskom bratstvu, držeći se pravila Sv. Avgustina. Baldvinu se ta ideja dopala. Ljudi su uvek bili problem Prekomorskog carstva, a činjenica da su Ig i njegova braća bili spremni da žive kao monasi značila je da će, teorijski, oni biti pouzdaniji od svog onog ološa koji je uzeo učešća u Prvom krstaškom ratu. Kralj je odobrio taj plan, pa su se na Božić u Crkvi Svetog groba Ig i Godfroa zavetovali na siromaštvo, čednost i poslušnost Baldvinu i Varmundu od Pikvinjija, (*Varmund de Piquigny*), jerusalimskom patrijarhu, a Baldvin im je odredio sedište u džamiji Al Akša na Platformi hrama. Red siromašnih vitezova Solomonovog hrama, Red hrama, Vitezovi templari – bili su rođeni.

Za nekoliko nedelja od osnivanja njihovog reda, templari su predstavili sveštenstvu na Saboru u Nablusu. Prisutni su prihvatili tih devet vitezova, pa su Ig i njegova braća počeli da patroliraju kraljevstvom. Ostali vitezovi-osnivači bili su Pajen de Mondidije (*Payen de Montdidier*), Andre de Monbar (*Andre de Montbard*), Aršambo de sen Enjan (*Archambaud de St Aignan*); Žefri Biso (*Goeffrey Bisol*); dva viteza poznata po svojim krštenim imenima Rolan (*Roland*)